

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

28. Aue gratia plena, Dominus tecum, &c.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

operum iustitiam veram excludit. Illud tantum docet, in Dei iudicio, qui omni prorsus peccato caret, neminem mortalium qui peccatores omnes sunt vel fuerunt, pro iusto haberi posse, si iuxta iudicium & mensuram iustitiæ diuinæ in examen vocentur. *Aperta sententia est.* (ait Augustinus) *de superiori versu illustrius declarata. Non intres* (inquit) *in iudicium cum seruo tuo; hoc est enim: Noli me iudicare secundum te, qui es sine peccato. Et quod ait, Nō iustificabitur, ad illam iustitiam retulit, quæ in hac vita non est. Hæc ille. Eodem modo explicat lib. 2. cap. 19. de pecc. mer. & remiss. & de nat. & grat. ca. 60. Vide quoque Bernardum serm. 5. de verbis Esaiæ; qui & ipsos Angelos hoc versu Prophetæ complecti scribit. Illi enim iusti sunt, sed ex Deo, nō corā Deo; & Dei munere, non in Dei comparatione; qui sic iustus est, ut ipsa simul iustitia sit, nec vllum admixtum peccatum habeat, Comparationē igitur statuimus non in sensu Pelagiano, quasi omni prorsus peccato homo careat, & solum secundum minus à Dei iustitia differat, sed ita imperfectam ut etiam in scientia Dei & verè imperfecta sit.*

In lib. de
perfect.
iustit.

Vide Hie-
ron. in
Hierem.
cap. 31.

28. *Aue gratia plena, Dominus tecum, &c.*

VERBA hæc & verborum in Ecclesia Catholica usum corrumpunt & exagitant hæretici. Negat vocabulū Lucæ *χαριτωμένην* significare, *Gratia plena*, sed, ut Calvinus vult, *gratiā consecuta*; ut Beza vertit, *gratis dilecta*; ut Erasmus peruertit, *gratiosa seu pulchra*; ut Castalio transtulit, *accepta*. Ceterum verbū *χαριτωμένην*, unde hoc participium passivum deriuatur, significat propriè, *gratia replere*, ut Chrysostomus græcus docet in commen. ad Ephes. cap. 1. hom. 2. vbi Pau-

H h lus

lus eodē verbo vsus dicit, quòd *Deus nos in Christo*
ἐχαρίτωσεν, gratia repleuit, seu varijs gratiæ donis
 sibi gratos effecit, quæ ibi multa commemorat
 Chrysostomus. Eodem quoque in loco verba
 Christianorum quibus diabolo renunciant & cæ-
 lestia laudât, vocat Chrysof. *ἐν χάριτι πλήρη*,
 verba gratia plena. Vocatur autem ab Angelo gratia
 plena tum propter futuram filij Dei conceptio-
 nem & partum, vt exponit Ambros. lib. 1. cap. 2. in
 Lucam, Hieron. in epist. ad Principiam Tom. 5.
 Athanasius in Euangel. de sanctiss. Deipara, &
 August. hom. 44. ex hom. 50. tum etiam quia iam
 ante hanc Angeli vocē (quæ non erat operatoria,
 sed partim indicatiua, partim, vt iam dictū est,
 prænunciatiua) & post ipsum partum semper erat
 omnibus virtutibus plena, nullius peccati rea. Sic
 plenam gratia fuisse docet Augustinus serm. 9. de
 temp. & de sancta virginit. cap. 4. & D. Bernardus
 homil. 3. super, Missus est. Idque omnino tum ita
 fieri oportuisse, quia ad finem excellentissimum
 ordinata; tum sic fuisse, quia principio gratiæ ma-
 ximè erat propinqua; scitè probat S. Thom. 3. p.
 q. 27. art. 4. & 5. Cetera circa hunc locū, & de huius
 Salutationis Angelicæ recitatione quotidiana,
 cōtra hæreticorum cauilla vide in Prompt. Cath.
 in festo Annunciationis B. virginis.

Cauillationes tamen Caluini ad hunc locum
 positæ breuiter diluendæ sunt. Contra inuocatio-
 nem huius beatiss. virginis sic disputat, *Cum tota*
Maria excellentia sit mera Dei liberalitas, plusquam præ-
posterè faciunt qui ab ea petendum docent, quod aliunde non
biscum habet. Argumenti absurditas ex simili appa-
 rebit. Tota diuitum in hoc mundo abundantia &
 copia mera est Dei liberalitas: ergo plusquã præ-
 posterè faciunt qui à diuitibus subsidia tempora-
 lia

B. Virgo
 cur gratia
 plena,

Infulsum
 Caluini
 argum.
 contra
 inuocat.
 B. virg.

lia petunt, quæ illi aliunde nobiscum habent: id est, quæ illi à Deo accipiunt haud secus quàm nos. Contra huius Salutationis Angelicæ vsus & recitationem quotidianam ita disputat. *Nimis crassa inscitia Papiſtæ salutationem hanc quasi magico exorcismo in preculam verterunt.* Respondé, Salutationē Angelicam esse ex natura sua orationem laudatoriam, vt docet Athanas. in oratione in Euang. de Sanctiss. Deipara, & hac ex parte gratiarū esse actionem, sicut tam multi Psalmi sunt, esse quoque per modū insinuationis precationem, sicut illa verba Ioan. II. *Ecce Domine, quem amas, infirmatur,* vt docet August. tract. 49. in Ioan. Addit Calvinus. *Aliud, Atque eò prorupte vesania, vt concionatoribus fas non sit Spiritus gratiam pro suggestu petere nisi per suum Aue Maria.* Videte stupidum Caluini argumentum. Concionatores solent hoc facere, ergo non est fas illis aliter facere. Nec aliqua lex cogit eos hoc facere, sed pia consuetudo; nec illa consuetudo alios modos aut alias precationes excludit quibus Spiritus S. gratia petitur, sed inter alias hæc vna est, eaque tanto illo tempore aptior quanto & breuior, & propter beatiss. virg. excellentiam, cuius intercessio expetitur, efficacior est. Disputat adhuc Calvinus & dicit. *Atqui præterquam quòd Alia tria, sola gratulatio hîc habetur, temere sibi alienum officium vsurpant, quod Deus non nisi Angelo iniunxit. Bis autem stulta emulatio quòd non nisi absentem salutant.* Ad singula tria responde. Ad primum: si esset sola gratulatio, piè tamen hoc solo nomine vsurpari. Piè enim illa dicimus aut repetimus, quibus de Sanctis atque amicis Dei erga ipsos beneficia gratulamur. Quanquam ista gratulatio beneficium Dei spectat non soli B. virgini sed toti humano generi collatū. Ideo enim adij-

Hh 2 citur,

citur, *Et benedictus fructus ventris tui*. Deinde non est sola gratulatio, sed est pro maximo beneficio incarnationis Dominicæ gratiarum actio, pariterque precatio, ut iam dictum est.

2. Ad 2. resp. alienum officium hic non vsurpari; primum, quia etsi soli Angelo hoc Deus iniunxit, tamen ne eadem verba ab alijs repererentur non prohibuit: secundo, quia quod Deus Angelo iniunxit, hoc nemo nunc facit, id est, nemo futurum virgini partum annuntiat; sed ut illud proœmiū Angelicū perpetuū verū est, sic perpetuū à pijs affirmari potest.

3. Tertiò, quia etsi solis Angelis iniunctū videtur ut Christo recenter nato cantarent, *Gloria in excelsis Deo*, &c. tamen eadem verba à pijs rectè vsurpari nec ipse Calvinus negaverit. Postremum quod dicit, infidelitatis Calvinianæ argumentum est, qui Sanctos in cælo regnantes pro mortuis habet, & mortuos vocare solet. Si enim apud Deū Sanctos vivere Calvinus credit, facile intelligeret illos nobis non esse semper absentes, sed quādo piè inuocantur, præsentissimos, sicut Paulus *corpore absens, spiritu præsens erat* in excōmunicando Corinthio fornicario, & Elizeus *spiritu præsens erat* quum seruus eius Giezi munera acciperet à Naamā Syro: nisi forte dicant hæretici ad puniendos malos Sanctorum spiritus adesse, & ad iuuandos pios adesse non posse.

2. Cor. 5.
4. Reg. 5.

34. *Quomodo fiet mihi istud? quoniam virum non cognosco.*

Votum
B. Virgi-
nis.

BEATISSIMAM virginem virginitatis votum ante Angeli salutationem iam dudum vouisse hæc verba confirmant: quod his verbis ostendit S. Augustinus. *Virginitatem Marie*